

Arrest

nr. 51 916 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2005 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Verzoeker diende op 21 oktober 2005 een eerste asielaanvraag in.

1.3. Op 11 januari 2006 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.4. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 maart 2006 de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.5. Op 19 juni 2006 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.6. Tegen de in punt 1.5. bedoelde beslissing diende verzoeker op 4 juli 2006 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwierp dit beroep bij arrest nummer 1347 van 23 augustus 2007.

1.7. Op 27 juli 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.7. bedoelde aanvraag op 27 augustus 2008 ontvankelijk, doch ongegrond. Verzoeker diende tegen voormelde beslissing van 27 augustus 2008 beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoeker diende op 3 oktober 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.10. Op 21 mei 2008 trof de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.11. Verzoeker stelde tegen de in punt 1.10. vermelde beslissing een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 16 148 van 19 september 2008 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.12. Op 7 oktober 2008 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.13. Op 6 februari 2009 werd beslist de in punt 1.8. bedoelde beslissing van 27 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, in te trekken.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 27 augustus 2010 om de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd verzoeker op 15 september 2010 ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat had zich op het moment van de aanvraag kunnen beroepen op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van de RVV op 19.09.2008.

De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1- b)).

Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 19.09.2008.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07.10.2008, hem betekend op 15.1.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker hem het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toe te kennen en de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat, in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: "Wel voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde - Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980".

Verzoeker betoogt als volgt:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker werd geweigerd omdat deze niet vergezeld was van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, zodat de ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld was;

Bij de aanvraag van verzoeker waren evenwel meerdere attesten van officiële instanties bijgevoegd, alsook talrijke attesten van scholen en werkgevers die de identiteit van verzoekster duidelijk bevestigden;

Het is bijgevolg duidelijk dat de identiteit van verzoekster op zekere basis kon worden vastgesteld en dat er geen enkele reden tot twijfel over zijn identiteit aanwezig kon gesteld worden;

Niettemin verkiest verweester een zeer rigide en strakke houding aan te nemen, en besluit ze toch tot de onontvankelijkheid, ondanks alle bijgebrachte stukken;

Op deze wijze wordt de aanvraag niet eens ten gronde onderzocht;

Met betrekking tot het bij brengen van de identiteitsdocumenten kan gewezen worden op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 (arrest nr. 193/2009);

Dit had weliswaar betrekking op een onderzoek tussen een mogelijke ongelijkheid tussen de voorwaarden voor een medische regularisatie en de voorwaarden voor de subsidiaire bescherming, doch de overwegingen van het Grondwettelijk Hof aangaande de identiteitsdocumenten kunnen volledig en naar analogie gehanteerd worden in onderhavige aangelegenheid;

Het Grondwettelijk Hof stelde vooreerst dat het niet onredelijk is te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen; (overweging B.5.2)

Doch stelde het Grondwettelijk Hof dat gelet op die doelstellingen als bewijs van identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, volstaat;

Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond; (overweging B.5.3.)

Vervolgens stelde het Grondwettelijk Hof: "De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan het noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, ..., de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.";

Zoals hoger gesteld oordeelde het Grondwettelijk Hof over het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch een eenvoudige lezing van deze Wet en van artikel 9bis laat toe op te merken dat de vereiste van een identiteitsdocument op dezelfde wijze wordt omschreven, en dezelfde doelstelling en finaliteit beoogd;

In onderhavig geval blijkt overduidelijk dat de identiteit van verzoekers op onomstotelijke wijze kon worden vastgesteld op basis van de stukken welke bij hun aanvraag werden gevoegd;

Ten onrechte werd bijgevolg besloten tot de onontvankelijkheid, zodat de thans bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens geschorst;

Voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag van verzoekster, waarover dus nog geen uitspraak werd gedaan, verwijzen verzoekster voor de volledigheid naar de inhoud van haar oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals ingediend via de diensten van het Stadsbestuur op 14 december 2009;”

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

3.3. In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat *“de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”*

3.4. Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

3.5. Verzoeker betwist niet dat hij geen *“geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980”* heeft voorgelegd. Verzoeker poneert dat hij *“meerdere attesten van officiële instanties”* heeft overgemaakt, *“alook talrijke attesten van scholen en werkgevers die de identiteit van verzoeker duidelijk bevestigden”* en dat het *“bijgevolg duidelijk (is) dat de identiteit van verzoekster op zekere basis kon worden vastgesteld en dat er geen enkele reden tot twijfel over haar identiteit aanwezig kon gesteld worden.”*

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aan zijn in punt 1.7. bedoelde aanvraag volgende bijlagen toevoegde: *“Bijlagen: 1. Beslissing van het CGVS van 19 juni 2006. 2. Kopie beroep bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Verzoekers bewering dat hij *“meerdere attesten van officiële instanties”* heeft overgemaakt, *“alook talrijke attesten van scholen en werkgevers die de identiteit van verzoeker duidelijk bevestigden”*, mist derhalve feitelijke grondslag. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de voormelde bijlagen die hij bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging voegde, waarop de identiteit ingevuld wordt die verzoeker beweert te bezitten, een bewijs van identiteit zijn. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat zijn identiteit *“op zekere basis kan worden vastgesteld”*, dat *“wel voldaan (is) aan de onontvankelijkheidsvoorwaarde”* en dat er geen enkele twijfel over zijn identiteit *“aanwezig kon gesteld worden”*, maar hiermee toont hij niet aan dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

3.7. Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 met nr. 193/2009 stelt de Raad vast dat het Grondwettelijk Hof in het voormeld arrest besloot tot het volgende: *“Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument.”* De Raad stelt vast dat verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft zich in het arrest van 26 november 2009 niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.”* Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming en dus kan het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof niet op analoge wijze worden toegepast. Ten overvloede wijst de Raad erop dat waar verzoeker zich baseert op het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, hij nalaat in concreto aan te tonen welk document hij als bewijs van zijn identiteit heeft neergelegd waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld.

Dientengevolge is het eerste middel ongegrond.

3.8. In een tweede middel voert verzoeker *“in ondergeschikte orde”* de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Voor zover de Raad van oordeel zou zijn dat er geen sprake zou zijn van enig schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wenst verzoeker nog het volgende op te merken; Verzoeker heeft in het feitenrelaas duidelijk aangetoond onder welke omstandigheden hij zijn vaderland heeft dienen te verlaten.

De vrees van verzoeker is dan ook dat hij bij een terugkeer onmiddellijk zou aangehouden worden, en zonder een eerlijk proces zal berecht worden.

De vrees is manifest en begrijpelijk.

Men dient enkel maar de actuele nieuwsberichten over de situatie in de streek van verzoeker na te lezen om te weten wat een kruitvat het daar is.

De strijd tussen de verschillende godsdiensten, de groeperingen en diens meer laait hoog op in een gebied waar er bovendien willekeur en rechteloosheid heerst.

De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden zich bij de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest;

Verzoeker kan verder geen enkele bescherming van de Irakese staat eisen gelet op het repressieve beleid ten aanzien van de Koerdische minderheden;

Gelet op deze bevindingen is een terugkeer van verzoeker naar Irak zeer gevaarlijk, waar er een aanzienlijk risico bestaat dat hij bij een terugkeer zal worden opgepakt en gevangen genomen. Eveneens is er een groot risico dat verzoeker, na een hechtenis zonder een (eerlijk) proces zal worden veroordeeld, mogelijk na folteringen en mishandeling, door particulieren of door de overheid.

Verzoeker verwijst naar de bijgevoegde algemene publieke informatie over de veiligheidssituatie in Irak om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om te stellen dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van het willekeurige geweld dat daar dagdagelijks plaatsvindt.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefde doel.

In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit.

Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer.

Het redelijkheidsbeginsel is duidelijk geschonden, zodat het middel gegrond is.”

3.9. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

3.10. Verzoeker toont met zijn betoog inzake de situatie in Irak, waarbij hij nalaat dit te betrekken op de bestreden beslissing, niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn of getuigen van disproportionaliteit.

3.11. Verder herinnert de Raad eraan dat verzoekers vrees voor vervolging reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van twee asielaanvragen die definitief afgehandeld werden (cfr. punten 1.5, 1.10 en 1.11). In onderhavig beroep kan het debat inzake de asielaanvragen niet heropend worden. Indien het de bedoeling is van verzoeker de Raad uit te nodigen te oordelen over de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, dient de Raad te benadrukken dat dit zijn bevoegdheid om in onderhavig geschil te oordelen als annulatierechter, overstijgt. De Raad merkt nog op dat verzoeker zijn beweringen dat hij *“met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijk (sic) zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer”* niet kan staven door een enkele verwijzing naar algemene informatie over de veiligheidssituatie in Irak.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA